

Vanhin
Massimo De Feo
seitsemänkymmenen
korumista

Opetus, jota sain vanhemmiltani

lähetyssaarnaajia. Myöhemmin meidät kastettiin ja konfirmoitiin. Minä olin 10-vuotias ja Alberto oli 11-vuotias.

Kun olin 18-vuotias, pyysin, että isä auttaisi minua maksamaan lähetystyöni. Ensin hän sanoi: ”Ei missään tapauksessa.

Se maksaa liikaa.” Mutta muutaman päivän päästä hän kysyi minulta: ”Haluatko todella lähteä lähetystyöhön?” Minä vastasin: ”Kyllä. Koko sydämestäni.” Isä sanoi, että hän auttaisi minua.

En ymmärtänyt, miksi isä maksaisi niin suuren summan auttaakseen minua. Sitten oivalsin, että se johtui siitä, että hän rakasti minua. Se sai minut ajattelemaan Jeesuksen Kristuksen uhria meidän hyväksemme. Hän maksoi korkeimman mahdollisen hinnan, koska Hän rakastaa meitä.

Kun palasin lähetystyöstä, äiti sairasti vakavasti syöpää. Yhtenä päivänä hän pyysi, että opettaisin häntä rukoilemaan. Hän halusi rukoilla minun puolestani. Jopa tuskissaan hän ajatteli muita. Häinkin muistutti minua Jeesuksesta. Kun Jeesus sovitti syntimme, Hän oli suuressa tuskassa. Mutta Hän rukoili *meidän* puolestamme.

Vaikka vanhempani eivät liittyneet kirkkoon tässä elämässä, he olivat minulle hyviä esimerkkejä. Olen kiitollinen opetuksesta, jota sain heiltä. Me voimme oppia paljon vanhemmiltamme, opettajiltamme ja johtajiltamme, jos olemme vastaanottavaisia sille, mitä he opettavat meille. ●

Minä vartuin pikkukaupungissa Etelä-Italiassa. Perheeni ei ollut kirkon jäseniä. Yhtenä päivänä, kun olin 9-vuotias, oveemme koputti kaksi lähetyssaarnaajaa.

Vanhempani eivät olleet kiinnostuneita siitä, mitä asiaa lähetyssaarnaajilla oli, mutta minä olin. Samoin oli veljeni Alberto. Vanhempamme antoivat meidän tavata